

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388260864/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

ner til Fader Evan; idet han nemlig under Lærotimerne flere Gange gjorde sig Ærinder ind paa sit Værelse, snart efter et Lomneklæde, snart efter en Bog, og saadant mere. En anden Skrøbelighed, af hvilken Mange benyttede sig, for at have Smaaløjer med ham, var Denne at han gjerne pralede af sin fordums, endnu ej ganske opgivne Lykke hos Damerne; hvorfor han og skar hele Kjønnen over een Kam. Da denne hans Grille ikke var nogen Hemmelighed, kan Man nok forestille sig, at han ej allene blandt Mandfolk, men og i Dameselskab ofte maatte holde Lyset. De skjelske Piger stræbte da, ved et under saadanne Omstændigheder ganske uskyldigt Coqvetterie, at bestyrke ham end mere i Indbildningen om hans egen Uimodstaelighed.

Om Tertius kan jeg fatte mig kort. Han var eet af disse Dosismenesker, som mangle Selvstændighed eller selvegen Katacteer, og antage derfor, ligesom visse Dyr, Farven af de dem nærmest omgivende. Han var – efter Verdens Dom – *Et godt Menneske*, fordi han gjorde intet *Ondt* (i activisk Bemærkelse), fordi han saavidt muligt fajede sig efter Alle; fordi han aldrig modsagde Nogen, og fordi han gjorde Alting med, og Alting middelmaadigt – eller i det højeste kun temmelig godt. Han var en temmelig god Lærer, en middelmaadig Musicus, dansede temmelig godt og spillede middelmaadigt Lombr. Han var paa Alder med mig, sjøndt hans jævne, aldeles ulidenskabelige Væsen lod Mange antage ham for ældre, hvilken Formodning desuden bestyrkedes af hans mørke Haar og stærke Skjæg. – Saaledes kjender vel Læseren nu temmelig godt det lærde Selskab, der havde besluttet at tilbringe Julen paa Ulvedal: Jeg, fordi jeg ikke kunne imodstaae en gjestfri Mands hjerteligmeente Overtalelser; Conrectoren fordi han ikke kunde imodstaae mine; Qvintus, fordi han ventede at leve godt paa en Andens Bekostning; Qvartus, fordi han ventede gode Drikkevarer og Dameselskab; og Tertius, fordi – alle vi Andre vilde derud.

Det blev henimod Aften, inden vi kom afsted. I Kammerraadens Kane, som rummede kun to Personer, sad han og jeg; han selv var Kudsk, hans Søn sad bag paa Slæden, som fulgte os, førte de fire andre Lærere. Det havde hele Dagen været stille graat Vej; men ved vor Udkjørsel af Byen begyndte en Sydostvind at rejse sig, og oprøden løse Sne, der syntes at dampe som en fin Røg hen ad Digekammen paa den indgrøvede Vej; dog haabede Kammerraaden at lange